

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl samosoudcem JUDr. Jiřím Derflem ve věci

žalobce: C. N., narozený X,
státní příslušnost: Moldavská republika,
trvale bytem X,
zastoupen JUDr. Petrem Novotným, advokátem,
sídlem Archangelská 1568/1, 100 00 Praha 10,

proti
žalovanému: Policie České republiky, Ředitelství služby cizinecké policie,
sídlem Olšanská 2, 130 51 Praha 3,

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 5. 6. 2024, č. j. CPR-24769-3/ČJ-2024-930310-V246,

takto:

- I. Žaloba **se zamítá**.
II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobce se podanou žalobou domáhal zrušení v záhlaví označeného rozhodnutí žalovaného, jímž bylo zamítnuto odvolání žalobce a potvrzeno rozhodnutí Krajského ředitelství policie Ústeckého kraje ze dne 16. 4. 2024, č. j. KRPU-70730-14/ČJ-2024-040022-SV, kterým bylo žalobci podle § 119 odst. 1 písm. b) bodu 4 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), uloženo správní vyhoštění a byla stanovena doba, po kterou mu nelze umožnit vstup na území členských států Evropské unie, Islandské republiky, Lichtenštejnského knížectví, Norského království a Švýcarské konfederace (dále jen Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

„definované území“) v délce 3 roky s tím, že počátek doby, po kterou nelze žalobci umožnit vstup na definované území, byl stanoven dle § 118 odst. 1 zákona o pobytu cizinců ode dne, kdy žalobce vycestuje z definovaného území. Doba k vycestování byla stanovena dle § 118 odst. 3 zákona o pobytu cizinců v délce 15 dnů ode dne nabytí právní moci prvostupňového rozhodnutí.

Žaloba

2. Žalobce v žalobě namítal porušení § 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), neboť dle jeho názoru nebyl dostatečně zjištěn skutkový stav věci. Správní orgány si dle žalobce neopatřily dostatečné podklady pro rozhodnutí, čímž byl porušen § 50 odst. 2 správního řádu.
3. Žalobce uvedl, že není pravdou, že by pobýval na území ČR bez platného pobytového oprávnění. Dle žalobce není pravdivé ani tvrzení žalovaného, že poslední vstup žalobce na území schengenského prostoru se datuje ke dni 2. 12. 2023. Žalobce vstoupil na území schengenského prostoru na základě biometrického cestovního pasu Moldávie č. X, přičemž může po vstupu na území schengenského prostoru pobývat během následujícího období 180 dnů na území smluvních států po dobu 90 dnů. Žalobce upozornil na fakt, že nebylo prokázáno, že by skutečně překročil dobu 90 dnů nepřetržitého pobytu na území schengenského prostoru. Žalobce zdůraznil, že není pravdou, že by na území schengenského prostoru pobýval nepřetržitě od 2. 12. 2023 do doby pobytové kontroly, tedy do dne 16. 4. 2024, když nic takového nebylo ze strany žalovaného prokázáno. Není proto ani správný závěr žalovaného, že žalobce pobýval ode dne 1. 3. 2024 do dne 16. 4. 2024 na území ČR bez oprávnění.
4. Žalobce zdůraznil, že se v době pobytové kontroly, tedy dne 16. 4. 2024, nacházel na území ČR legálně, a to na základě oprávnění, které má jako držitel moldavského biometrického cestovního pasu, když nepřekročil dobu 90 dnů nepřetržitého pobytu na území schengenského prostoru.
5. Žalobce současně poukázal na skutečnost, že na území ČR zůstal z důvodu vypuknutí války na Ukrajině dne 24. 2. 2022, kdy žalobce nemohl vycestovat z území schengenského prostoru.
6. Uložené správní vyhoštění je tak dle žalobce nepřiměřeným zásahem do jeho soukromého a rodinného života, když s ohledem na situaci žalobce bylo v jeho případě na místě překvalifikovat vedené řízení o správním vyhoštění na řízení o povinnosti opustit území dle ustanovení § 50a zákona o pobytu cizinců. Žalobce upozornil, že správní řízení o jeho vyhoštění bylo zahájeno dne 16. 4. 2024 a téhož dne bylo ve věci rozhodnuto, což svědčí o tom, že správní orgán neměl dostatečný časový prostor pro posouzení všech aspektů správního řízení. Žalobce konstatoval, že v jeho případě nebyly dány zákonné důvody pro uložení správního vyhoštění.
7. Žalobce dále zdůraznil, že absolutně nesouhlasí se závěrem žalovaného o možnosti vycestovat do své domovské vlasti do Moldavské republiky. Důvodem tohoto nesouhlasu je fakt, že v jeho domovské vlasti v současné době panuje katastrofální ekonomická situace, množí se případy vražd a není zde bezpečno pro civilní obyvatelstvo, a to i s ohledem na poslední politický vývoj, když Moldavská republika je navíc v ohrožení v důsledku přímé vojenské invaze Ruské federace na Ukrajinu.
8. Žalobce dále poukázal na situaci v Podněstří, kde je situace podobná jako na Ukrajině, když se dá navíc očekávat ještě další zhoršení bezpečnostní situace. Žalobce upozornil, že v Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

proruském Podněstří došlo během přímé vojenské invaze Ruské federace na Ukrajinu na střelbu z granátometů, když série explozí otřásla ministerstvem státní bezpečnosti v hlavním městě moldavského separatistického regionu Podněstří. Žalobce poukázal i na další incidenty, kdy dvě exploze vyřadily z provozu dvojici rozhlasových vysílačů v Podněstří. Žalobce uvedl, že s ohledem na dramatickou situaci v Moldavské republice se v případě svého návratu do své domovské vlasti reálně obává o svůj život.

9. Žalovaný dle názoru žalobce vydáním napadeného rozhodnutí navíc porušil § 2 odst. 1, 3 a 4 správního řádu, neboť nepostupoval v předmětné věci v souladu se zákony a ostatními právními předpisy, nešetřil oprávněné zájmy žalobce jako osoby, již se činnost žalovaného dotýká, a nedbal, aby přijaté řešení bylo v souladu s veřejným zájmem a aby odpovídalo okolnostem daného případu.

Vyjádření žalovaného k žalobě

10. Žalovaný navrhl zamítnutí žaloby pro nedůvodnost. Ve vztahu k žalobním námitkám konstatoval, že jsou shodné s námitkami odvolacími, přičemž odkázal na odůvodnění napadeného rozhodnutí s tím, že v něm byly řádně vypořádány všechny odvolací námitky žalobce.

Posouzení věci soudem

11. O žalobě soud rozhodl v souladu s § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“) bez jednání, neboť žalovaný s tímto postupem výslovně souhlasil a žalobce nesdělil soudu do dvou týdnů od doručení výzvy svůj nesouhlas s takovýmto projednáním, ačkoli byl ve výzvě výslovně poučen, že nevyjádří-li se v dané lhůtě, má se za to, že souhlas s rozhodnutím bez jednání byl udělen.
12. Napadené rozhodnutí soud přezkoumal v řízení podle části třetí hlavy druhé prvního dílu s. ř. s., který vychází z dispoziční zásady vyjádřené v § 71 odst. 1 písm. c), písm. d), odst. 2 věty druhé a třetí a v § 75 odst. 2 věty první s. ř. s. Z této zásady vyplývá, že soud přezkoumává zákonnost rozhodnutí správního orgánu pouze v rozsahu, který žalobce uplatnil v žalobě nebo během desetidenní lhůty ode dne doručení napadeného rozhodnutí ve smyslu § 172 odst. 2 věty první zákona o pobytu cizinců. Povinností žalobce je proto tvrdit, že rozhodnutí správního orgánu nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonnému ustanovení, a toto tvrzení zdůvodnit. Nad rámec žalobních bodů musí soud přihlédnout toliko k vadám napadeného rozhodnutí, k nimž je nutno přihlížet bez návrhu nebo které vyvolávají nicotnost napadeného rozhodnutí podle § 76 odst. 2 s. ř. s. Takové nedostatky však v projednávané věci nebyly zjištěny.
13. Na tomto místě soud předesílá, že po přezkoumání skutkového a právního stavu a po prostudování obsahu předloženého správního spisu dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.
14. Soud shledal, že žalobce uplatnil v žalobě totožné námitky, které uplatnil ve svém odvolání, a se kterými se již vypořádal žalovaný v napadeném rozhodnutí. Směrem k žalobci soud proto zdůrazňuje, že při formulaci žalobního bodu nestačí jen zopakovat argumentaci přednesenou v odvolacím řízení nebo na ni obecně (souhrnně) odkázat, neboť žaloba by měla primárně reagovat na napadené rozhodnutí o odvolání. Odvolací námitky směřují proti rozhodnutí správního orgánu prvního stupně (zde Krajského ředitelství policie Ústeckého kraje) a logicky nemohou být reakcí na to, jak na ně samotné odpověděl odvolací orgán (žalovaný). Není přitom úlohou soudu, aby za žalobce domýšlel a dotvářel jeho odvolací námitky do podoby odpovídající tomu, že předmětem soudního přezkumu je až vlastní

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

rozhodnutí o odvolání. V rozsudku ze dne 23. 4. 2020, č. j. 7 Afs 440/2018-63, Nejvyšší správní soud konstatoval, že „žalobní body mají primárně směřovat proti napadenému rozhodnutí (tj. rozhodnutí o odvolání) a jeho důvodům. Pokud odvolací orgán uplatněné námitky dostatečně vypořádá a žalobce je v žalobě pouze zopakuje, aniž by na důvody rozhodnutí o odvolání reagoval, podstatně tím snižuje své šance na úspěch, neboť soud za něj nemůže domýšlet další argumenty.“ S těmito závěry Nejvyššího správního soudu se zdejší soud plně ztotožňuje a dodává, že žalobce v projednávané věci převzal do žaloby celé své odvolání, aniž by jakkoli reagoval na argumentaci žalovaného obsaženou v napadeném rozhodnutí. Takto užitá citace odvolání podle názoru soudu nepředstavuje řádné žalobní body, avšak přesto se soud žalobními námitkami zabýval s přihlédnutím k nastíněným vadám.

15. Podle § 119 odst. 1 písm. b) bodu 4 zákona o pobytu cizinců „police vydá rozhodnutí o správním vyhoštění cizince, který pobývá na území přechodně, s dobou, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, a zařadí cizince do informačního systému smluvních států až na pět let, pobývá-li cizinec na území bez platného oprávnění k pobytu, ač k tomu není oprávněn.“
16. Dle § 119a odst. 2 zákona o pobytu cizinců „rozhodnutí o správním vyhoštění podle § 119 nelze vydat, jestliže jeho důsledkem by byl nepřiměřený zásah do soukromého nebo rodinného života cizince.“
17. Dle § 174a odst. 1 zákona o pobytu cizinců „při posuzování přiměřenosti dopadů rozhodnutí podle tohoto zákona správní orgán zohlední zejména závažnost nebo druh protiprávního jednání cizince, délku pobytu cizince na území, jeho věk, zdravotní stav, povahu a pevnost rodinných vztahů, ekonomické poměry, společenské a kulturní vazby navázané na území a intenzitu vazeb ke státu, jehož je cizinec státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, ke státu jeho posledního trvalého bydliště. Účastník řízení je povinen v rámci řízení poskytnout ministerstvu veškeré relevantní informace potřebné k posouzení přiměřenosti vydaného rozhodnutí.“
18. Dle § 179 odst. 1 zákona o pobytu cizinců „vycestování cizince není možné v případě důvodné obavy, že pokud by byl cizinec vrácen do státu, jehož je státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, do státu svého posledního trvalého bydliště, by mu tam hrozilo skutečné nebezpečí.“
19. Soud se nejprve zabýval v souladu s žalobními námitkami otázkou, zda si opatřily správní orgány dostatečné podklady pro rozhodnutí o správním vyhoštění, zda byl v dostatečném rozsahu zjištěn skutkový stav věci, a to zejména ve vztahu k době pobytu žalobce na území ČR, resp. schengenského prostoru. K obsahově shodné odvolací námitce žalovaný na straně 6 napadeného rozhodnutí uvedl: „Jak vyplývá nejen z protokolu o výslechu účastníka správního řízení ze dne 16. 4. 2024, i z cestovního dokladu MDA č. X, účastník řízení naposledy vstoupil na území schengenského prostoru dne 2. 12. 2023 přes maďarský hraniční přechod Ártánd, a to osobním automobilem, kdy na území ČR přicestoval téhož dne, přičemž cílem jeho cesty do ČR jsou ekonomické důvody, tedy výdělek peněz. Sám účastník řízení správnímu orgánu I. stupně uvedl, že v ČR pobýval celou dobu až do dne 16. 4. 2024, kdy byl v rámci svého přestupkového jednání kontrolován hlídkou OHS PČR Litoměřice (vedeno na OOP Litoměřice, pod č.j.: KRPU-70456/PŘ-2024-040611). Od doby příjezdu účastníka řízení do ČR, tedy ode dne 2. 12. 2023 až do provedené pobytové kontroly dne 16. 4. 2024, pobýval účastník řízení jen a pouze v ČR. Odvolací orgán dodává, že správním spisem je jednoznačně doloženo, že účastník řízení ve 180-ti denním období, které započalo dnem vstupu do ČR (2. 12. 2023) mohl v ČR, potažmo v členských státech EU a smluvních státech, pobývat 90 dnů, neboť tímto dnem začal čerpat 90-ti

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

denní období pobytu bez víza. Jeho pobyt bez víza tak trval do dne 29. 2. 2024.“ Soud konstatuje, že žalobce vůči citovanému textu nevzněl v žalobě žádnou polemiku. Navíc soud ověřil z protokolu o výsledku žalobce ze dne 16. 4. 2024, že skutečně sám žalobce potvrdil, že pobýval v České republice nepřetržitě od 2. 12. 2023 až do kontroly PČR Litoměřice dne 16. 4. 2024. Uvedená skutečnost je potvrzena i kopií cestovního pasu žalobce, kdy z otisků přechodových razítek je zřejmé, že žalobce po datu 2. 12. 2023 neopustil schengenský prostor. Soud souhlasí se správními orgány, že žalobce byl oprávněn na území ČR pobývat 90 dnů v rámci 180 dnů na základě svého biometrického cestovního dokladu, přičemž se jedná o legální pobyt v období od 2. 12. 2023 do dne 29. 2. 2024, načež od následujícího dne 1. 3. 2024 žalobce již pobýval v ČR neoprávněně, když od svého vstupu do schengenského prostoru, potažmo ČR, svým pobytem vyčerpal dobu 90 dnů během jakéhokoli období 180 dnů, kdy byl oprávněn pobývat na území schengenského prostoru, jehož součástí je i ČR. Důvod, pro který žalobce nevycestoval z území ČR a schengenského prostoru v době, kdy zde pobýval legálně na základě biometrického cestovního dokladu, byl důkladně zjišťován v průběhu výsledku dne 16. 4. 2024, jak již bylo výše uvedeno, kdy bylo zjištěno, že tento důvod (vypuknutí války na Ukrajině v únoru 2022) nelze označit jako důvod znemožňující vycestování (srov. strana 8 napadeného rozhodnutí). S posouzením žalovaného se soud zcela ztotožňuje, protože soud nepovažuje žalobní námitku za důvodnou.

20. K žalobní námitce, že správní vyhoštění je nepřiměřeným zásahem do soukromého a rodinného života žalobce, když s ohledem na situaci žalobce bylo v jeho případě na místě překvalifikovat vedené řízení o správním vyhoštění na řízení o povinnosti opustit území dle ustanovení § 50a zákona o pobytu cizinců, soud uvádí, že se opět jedná o námitku, se kterou se vypořádal žalovaný na stranách 9 a 10 napadeného rozhodnutí, kde mimo jiné uvedl: *„Odvolací orgán k námitce, proč správní orgán I. stupně nepřistoupil k vydání rozhodnutí o povinnosti opustit území dle ustanovení § 50a zákona č. 326/1999 Sb., neshledal tuto, jako důvodnou. Smyslem postihu správním vyhoštěním je ukončení pobytu cizince na území, který není v souladu s platnou právní úpravou a je tudíž neoprávněný. Z dikce ustanovení § 119 odst. 1 písm. b) zákona č. 326/1999 Sb. vyplývá, že při splnění podmínek zakotvených v tomto zákonném ustanovení vydá policie rozhodnutí o správním vyhoštění, a to vždy s přihlédnutím k přiměřenosti přijatého opatření ve smyslu zásahu do soukromého a rodinného života cizince dle ustanovení § 119a zákona č. 326/1999 Sb. Z uvedeného je zřejmé, že nejen, že zákon č. 326/1999 Sb. nezakazuje, ale naopak zákon dokonce ukládá policii povinnost za neoprávněný pobyt uložit správní vyhoštění. Pokud v daném případě nebyla správním orgánem I. stupně shledána nepřiměřenost rozhodnutí o správním vyhoštění, tudíž nenastala situace předpokládaná zákonem č. 326/1999 Sb., tj. že v případě účastníka řízení neoprávněně pobývajícího na území ČR (navíc, když v době pobytu vykonával pracovní činnost, jak sám uvedl) nebyly shledány důvody pro nevydání rozhodnutí o správním vyhoštění, nelze požadovat aplikaci ustanovení § 50a zákona č. 326/1999 Sb. Pokud tedy účastník řízení v odůvodnění v obecné rovině namítal, že správní orgán I. stupně měl rozhodnout o uložení povinnosti opustit území podle § 50a zákona č. 326/1999 Sb., z důvodu nepřiměřeného zásahu do soukromého a rodinného života, z odůvodnění odvolání není zřejmé, v čem konkrétně je posouzení správního orgánu nesprávné, a ze kterých konkrétních skutečností podle názoru účastníka řízení plyne tento nepřiměřený zásah. Odvolací orgán tedy v obecné rovině uvádí, že ze správního spisu (zejména z výpovědi účastníka řízení) žádné okolnosti naznačující nepřiměřenost zásahu do soukromého a rodinného života účastníka řízení neplynou.“* Soud konstatuje, že se ztotožňuje s citovanou argumentací žalovaného navazující na argumentaci v prvostupňovém rozhodnutí. Vzhledem k tomu, že žalobce vůči citované argumentaci žalovaného neuvedl žádné konkrétní žalobní námitky, ani konkrétní skutečnosti týkající se údajného zásahu do soukromého a rodinného života žalobce,

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

nepovažoval soud za potřebné dále se zabývat předmětnou žalobní námitkou, kterou proto soud vyhodnotil jako nedůvodnou.

21. Pro úplnost a de facto nad rámec žalobních námitek soud uvádí, že je na uvážení správního orgánu, na jak dlouhou dobu s přihlédnutím ke konkrétním okolnostem případu správní vyhoštění v rámci zákonného rozpětí stanoví. Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 7. 12. 2016, č. j. 10 Azs 181/2016-41, uvedl, že: *„Otázka stanovení doby, po kterou není umožněn cizinci vstup na území, je plně v diskreční pravomoci správního orgánu. Závisí-li rozhodnutí správního orgánu na správním uvážení, soudy ve správním soudnictví přezkouvávají pouze to, zda správní orgán při svém rozhodování nepřekročil meze správního uvážení, tj. „samotné správní rozhodnutí podléhá přezkumu soudu pouze v tom směru, zda nevybočilo z mezí a hledisek stanovených zákonem, zda je v souladu s pravidly logického usuzování a zda premisy takového úsudku byly zjištěny řádným procesním postupem“ (viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 10. 2003, č. j. 3 Azs 12/2003-38). Úkolem soudu tedy není nahradit správní orgán v jeho kompetenci ani nahradit správní uvážení uvážením soudním (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 12. 2003, č. j. 5 A 139/2002-46).“* Proto je na žalující straně, aby důvody nepřiměřenosti doby zákazu pobytu pregnantně vymezila, aby soud tvrzení žaloby poměřil s odůvodněním doby zákazu pobytu a posoudil případné překročení mezí správního uvážení. Žalobce v posuzované věci žádné konkrétní námitky vůči nepřiměřenosti doby vyhoštění (3 roky) neuplatnil.
22. K žalobní námitce ohledně nemožnosti žalobce vrátit se do Moldavské republiky z důvodu katastrofální ekonomické situace v Moldavské republice, množících se se případy vražd, i s ohledem na poslední politický vývoj, když Moldavská republika je dle žalobce v ohrožení v důsledku přímé vojenské invaze Ruské federace na Ukrajinu, soud opětovně uvádí, že tyto námitky řádně vypořádal žalovaný na straně 7 napadeného rozhodnutí, kde uvedl, že *„policie v rámci rozhodování o správním vyhoštění podle § 119 a § 120 je povinna si vyžádat závazné stanovisko ministerstva, zda vycestování cizince je možné (§ 179); to neplatí, pochází-li cizinec z bezpečné země původu podle jiného právního předpisu a neuvedl-li skutečnosti svědčící o tom, že by mohl být vystaven skutečnému nebezpečí podle ustanovení § 179. V rámci řízení bylo správním orgánem I. stupně zjištěno, že domovským státem účastníka řízení je Moldavská republika, Drochia Sat, Gribova. Moldavská republika se dle vyhlášky Ministerstva vnitra České republiky č. 328/2015 Sb., v platném znění, kterou se provádí zákon o azylu a zákon o dočasné ochraně cizinců, a která upravuje seznamy zemí, které Česká republika považuje za bezpečné země původu, bezpečné třetí země a evropské bezpečné třetí země, považuje za bezpečnou zemi původu. Účastník řízení uvedl, že v Moldavsku má trvalý pobyt Drochia Sat, Gribova. Tato oblast se nachází na části území Moldavska, jež je považováno za bezpečnou zemi původu. Účastník řízení dále uvedl, že pro něj není problém se vrátit do Moldavska. Navíc do protokolu uvedl, že mu není znám žádný důvod, proč by nemohl odjet a vycestovat zpět do země původu, svoji vlast opustil dobrovolně, s platným cestovním dokladem Moldavské republiky a bez jakýchkoliv problémů. V případě návratu domů mu nehrozí mučení, trest smrti, nelidské či ponižující zacházení nebo trest anebo jiné vážné nebezpečí. V ČR nemá žádný majetek ani vazby. V rámci správního řízení tedy nebyly zjištěny žádné skutečnosti svědčící o tom, že by mohl být vystaven skutečnému nebezpečí podle § 179 zák. č. 326/1999 Sb., což správně vedlo správní orgán I. stupně k závěru, že jeho vycestování je možné. Sám účastník řízení rovněž neuvedl žádné skutečnosti, které by ve vztahu k jeho osobě potvrzovaly, že je vystaven skutečnému nebezpečí a jež by měly odůvodňovat nemožnost návratu, přičemž sám ani v odvolání netvrdil, že by vycestovat nemohl.“* Soud se ztotožňuje s citovaným vypořádáním předmětné odvolací námitky žalovaným, přičemž je zřejmé, že na citovanou argumentaci žalobce v žalobě nijak nereagoval. Proto soud

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

nepovažuje za potřebné dále se věnovat předmětné žalobní námitce, kterou proto považuje za nedůvodnou.

23. K žalobním námitkám, že vydáním napadeného rozhodnutí žalovaný porušil § 2 odst. 1, 3 a 4 správního řádu, neboť nepostupoval v předmětné věci v souladu se zákony a ostatními právními předpisy, nešetřil oprávněné zájmy žalobce jako osoby, již se činnost žalovaného dotýká, a nedbal, aby přijaté řešení bylo v souladu s veřejným zájmem a aby odpovídalo okolnostem daného případu, soud uvádí, že zmíněné námitky neobsahují konkrétní skutkové okolnosti, v nichž by bylo možné tvrzené nezákonnosti shledat. Argumentace žaloby v tomto rozsahu zůstala toliko v obecné rovině, která je pro účely soudního přezkumu založeného na dispoziční zásadě nedostatečná. Takto omezené žalobní body nejsou způsobilé založit soudní přezkum napadeného rozhodnutí, proto se jimi soud nemohl zabývat. Ke shodným závěrům dospěl žalovaný na straně 8 napadeného rozhodnutí.
24. Pro úplnost a de facto nad rámec žalobních námitek soud konstatuje, že žalovaný se v napadeném rozhodnutí zabýval i zásadou proporcionality, kdy dospěl k závěru, že rozhodnutí o vyhoštění včetně doby vyhoštění v případě žalobce odpovídá praxi žalovaného v obdobných případech. Žalovaný upozornil na předchozí správní vyhoštění žalobce, z čehož si žalobce nevzal ponaučení. Dále žalovaný konstatoval, že správní orgán prvního stupně bral v úvahu skutečnosti ve prospěch i neprospěch žalobce, což řádně vysvětlil. S uvedenými zjištěními žalovaného se soud rovněž ztotožňuje.
25. Ze shora uvedených důvodů soud neshledal žalobu důvodnou, proto ji zamítl podle § 78 odst. 7 s. ř. s.
26. O náhradě nákladů řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce neměl ve věci úspěch, proto mu náhrada nákladů řízení nenáleží a žalovanému žádné náklady řízení nad rámec běžné úřední činnosti nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud. Pokud svým významem kasační stížnost podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatele, odmítne ji Nejvyšší správní soud pro nepřijatelnost (§ 104a odst. 1 s. ř. s.).

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s.ř.s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel,

jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Ústí nad Labem 6. srpna 2024

JUDr. Jiří Derfl v. r.
samosoudce

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.